

[Aksel Larsen.]

tidligere sagt, i at være Kapitalismens sociale Hovedstøtte; det er kun i Stand til at spille og udfylde denne Rolle, hvis det virkelig har Herredømmet over og Indflydelse paa Arbejderklassen eller i alt Fald udslagsgivende Dele deraf. Spørgsmaalet staaar altsaa: Hvorledes gaar det med Afsløringen af Socialdemokratiets arbejderfjendtlige Virksomhed? Og dér kan man ikke hverken fra Venstre eller Konservative eller Arbejdsgiverhold vente, og ønsker det heller ikke, at Socialdemokratiet selv skal bidrage, men ønsker kun, at det fortsat skal forsøge at tale det samme Sprog som Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, og fortælle noget taaget Snak om, at det afgøres jo i denne Sal, og hvis vi ikke ved Afstemningen i denne Sal har vedtaget det, er der altsaa ingen Fare for, at der sker noget.

I Mellemtiden kan Regeringen jo arbejde paa een Linie, Socialdemokraterne i Fagforbundet paa en anden, men parallelt dermed løbende. Og saa afhænger det i Virkeligheden kun af en eneste Ting: om det lykkes vort Parti, det kommunistiske Parti, ikke alene at advare Arbejderne mod, hvad der er under Opsejling, men ogsaa at faa dem organiseret til Kamp derimod, saaledes at det paa Trods af de samvirkende Fagforbunds og Regeringens praktiske og energiske Assistance lykkes at forhindre Arbejdsgiverforeningen og det ærede Medlem Hr. Christiani i at gennemføre disse Lønreduktioner.

Jeg kan i den Forbindelse gøre opmærksom paa, at Argumenter om den samfundsmæssige Nødvendighed heldigvis efterhaanden er ved at tabe deres Kraft overfor Fagforeningernes Medlemmer. Ganske vist, Socialdemokratiets Ordfører her, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, kunde naturligvis ikke afholde sig fra at forsøge med dette Argument. Jeg tror, det var i hans anden Tale her, han erklærede, at Lønreduktioner vilde være den største Ulykke for det danske Samfund, og derfor burde det ærede Medlem Hr. Christiani virkelig afstaa fra at fremkalde en saadan Samfundsumlykke.

Ja, naturligvis, Samfundet staaar betydeligt over Hensynet til Arbejderne! Men Arbejderne er nu efterhaanden i Færd med at frigøre sig for den Slags Illusioner, Argumenterne bider ikke længere, og det gør, at der er Mulighed for, at vi paa Trods af de Herrers Villie og Ønske faar Storkamp i Vinter, idet Arbejderne under ingen Omstændigheder, heller ikke for Samfun-

dets Skyld, agter at gaa ind paa disse Lønreduktioner.

Det drejer sig ikke for os om at faa overvundet Krisen, det drejer sig for os om at faa skærpet Krisen, det drejer sig for os om at faa gjort Situationen mere haabløs for det kapitalistiske Samfund, og derfor tager vi Kampen mod Lønningerne, en Kamp, som ganske vist ikke, saaledes som det søges fremstillet her, er en Kamp om Afhjælpning af hele Krisen og Overvindelse af den, men en Kamp om, hvor stor eller lille Profitraten skal være. Naar Overklassen befinder sig i en vis Nød, naar der er Krise i dens Samfund, vil den forsøge at forøge sin Profitrate paa Underklassens Bekostning, det er det, der hedder Kampen mellem Lønarbejdere og Kapital.

Der findes ikke nogen jernhaard Lønningsslov, som fastsætter Lønningernes Højde, der findes ingen saadan Faktor, som siger: Dertil og ikke længere. Lønningernes Højde afgøres udelukkende af Forholdet mellem Arbejdernes og Arbejdsgivernes Styrke. Det er de Faktorer, der maa tages i Betragtning, og ikke den økonomiske Krise eller Prosperitet, eller hvad det nu er, og det er ogsaa det, der bliver afgørende i denne Vinter.

Det er — jeg gentager det — det vigtigste af alt, om det lykkes vort Parti, og om det lykkes den revolutionære Fagopposition at faa Arbejderne gjort opmærksom paa disse Kendsgerninger, tilstrækkeligt indstillet paa Kampens Nødvendighed, paa de mange og forskelligartede Former, Snigløbet fra Socialdemokratiet vil tage, og derpaa blive i Stand til at organisere Kampen og føre den igennem til Sejr — ikke saaledes, at det bliver en Kamp blot om disse 20 pCt., men saaledes, at det samtidig bliver en alvorlig Kamp om en Forkortelse af Arbejdstiden, Afskaffelse af Overarbejde og Afhjælpning af en hel Række Misforhold ved de bestaaende Overenskomster, ved de eksisterende Forhold paa Arbejdspladserne.

Det ærede Medlem Hr. Christiani kædede Spørgsmaalet om Lønningerne i Industrien og Spørgsmaalet om en almindelig Sænkning af Prisniveauet sammen med Spørgsmaalet om Landbrugets Rentabilitet, og mærkeligt nok gav han dér Regeringen Anvisning paa, at den skulde bidrage til ikke at sænke Prisniveauet, men at hæve Prisniveauet ved at træffe Foranstaltninger som f. Eks. Minimalpriser paa Kød og lignende, hvorved Prisen paa Landbrugets Produkter blev hævet, saaledes at Landbrugets Rentabilitet skulde blive større.

Nu afgøres Landbrugets Rentabilitet